

ПЛАХИ ЛЮБОВНИ СТРЕМЕЖИ
Стихосбирка

Автор: Повей Балкански

Коректор: Ваня Станчева

Всички права запазени – doi:10.4448/BG-Poetry-Bashful_amorous_aspirations

Търсачът

Не знам дали трябва да търся,
защото не знам къде искам да стигна.
Не знам дали там ще отида,
или то утре при мен ще пристигне.

Безбрежното време обгръща ме топло,
аз чувствам покоя на бледия вопъл.
Дочакал съдбата, ще спра насред пътя
и в мир със гнева си ще искам да припна.

Да стигна до нея, до потните длани,
до влажния поглед със устни засмяни.
Не знам тя къде е, но знам, че ще стигна,
ще бъдем сплотени в безбрежното време.

Аз слязох от пътя и седнах в тревата.
Пак върнах се вкъщи, планувайки блясък.
Да, знам как да ида, да търся безкрая,
но плах съм пред нея, що скрита е в рая.

Ноември 2012г.

Плоско

Плоско и немило е след обичта,
плахо и затулило с ръце глава.
Спомня си красиви, бляскави неща,
плаче му се, но не смее, а върви едва.

Няма влакове след обичта,
няма гари, пътешествия, лета.
Няма есенни долини със позлата от листа,
пълнещи със знатен блясък наш'те влюбени сърца.

Плоско е, но аз горя.
Срещам тъжни мисли,
изпровождам ги без глас.
Плахото, самотно „искам“
е стипчиво като дюлев храст.

Няма стон след обичта.
Тих съм, не прощавам и не ям.
Глупаво блуждая из града
и заливам минувачите с вражда.

Ще се срещнем утре
там, под плоската асма,
запечатала във тъжния ми поглед
спомен за целувка в пролетта.

Ноември 2012г.

He!

Казват, че няма живот
от долната страна.
Аз не мисля, даже и не плача.
Аз обичам.
Аз не мразя.
Аз не спя.
Аз прескачам и отивам да летя.
Защо тъгата да е радост?
Защо под моите крила
да стене тръпнещата ярост
на самотната обида и злъчта?
Усмихвам се, но не отвънка.
Търся пламък, но едва горя.
Болката е мойта нова мисъл.
Може цял живот да скитам,
но накрая ще настигна таз дъга.

Октомври 2013г.

Аз отивам към светлото бъдеще
и в миг ще загърбя омразния град.
Днеска съм тръгнал и утре ще стигна,
без да потрепвам, не гледам назад.

Не ми се тъгува, не роня сълзи,
нагоре аз крача, загърбил дори
и родната стряха с приятелски лик.
Там с моите другари довчера гнездих.

Март 2015г.

Незабравка

Знам, че няма да пристигна с блясък,
знам, че няма да държа в ръка.
златно огледало с трясък
ще разбия в гладката стена.

Твоите очи ме викат
от далечна и забравена страна.
Пламъци в мечти се вливат
и изгарят с пукот моята снага.

Знам, че миналото не гори кат' восък –
то е мраморно студено, кат' нощта.
Майчински примамва ме без повод
и разкъсва безпощадно моята душа.

(Спомням си алеите на нашата самота,
мислите за походи и битки със света.)

Март 2013г.

Плач

Не понасям празното пространство,
ширещо се в болния стомах.
Парещи страни и пиянство,
троша надеждите с замах.

Болното ми гърло вика,
а аз не искам да го спра.
Зреещо поле с мотика
ще прекопам без сълза.

Стряскам се в съня, когато
бродеща надежда спре,
и от страх напуснала сърцето
плахо ме с очи зове.

Бягайте от мен, фанфари,
бягайте вий, топли дни.
В огнената плът на здрача
ще мълвя след вас последен стих.

Облачният ден отмина.
Със усмивка грее пролетта.
Ще изчакам плахо догодина
и тогава ще напусна таз земя.

Януари 2013г.

Залез

От мислене главата ме боли,
на тласъци в гръкляна ми струи
обида, гняв и плач, и гной.
Старая се да бягам и търсейки покой,
намирам студ и мраз
върз плосък и ръбат перваз,
от който гледам към деня,
опитвайки се да надмогна слабостта.

Отивам надалеч,
но не бягам, а подтичвам.
Ще припадна и онез,
дето грачат, се подсмивват.
Искам да политна,
но не смятам, че ще отлетя.
Тъй че слагам си качулка –
ще мечтая и ще спя.

Денят отиде си.
Первазът пуст е.
Сам съм, грохнал съм.
Ще чакам утре.

Ноември 2012г.

Вечер

Безкраен океан от звезди
мило гальовно над мене блести.
Топли поли и безплътни лъчи,
с дъх на мелодия пролет звъни.
Гледам настръхнало хладни вълни,
духът ми разтваря безкрай от съдби.

Без помен изгубено полъх трепти,
тъмната отнася що в мене искри.
Малък, но важен, безкраят е дом.
Смисълът губи се в звезден подслон.
Плачеш ли, дишаш ли, смееш се, бдиш,
огън изяждаш, твориш и не спиш.

Топло поглъща ме тоз звезден въртоп.
Щом в безкрая разтворя се,
ще пребъда напред кат' любов.

Декември 2013г.

Търсачът 2

Искам за теб да намеря
голяма обширна гора,
в средата на нея – поляна,
обрасла със гъста трева.

Искам за теб да запея,
да гръмне гласът ми сега
и цялата урва да чуе,
че тебе обичам в нощта.

Искам да литна високо,
с очи да погледна света,
във който не мог' да намеря
по-палава женска снага.

Едно е то моето либе,
едно ще подири гора
върз топла поляна зелена,
дет' храм съградих с обичта.

Ела, мое либе засмяно,
аз чакам те сам с вечността,
добри ми и знатен приятел,
върз твоята длан ще умра.

Ноември 2012г.